

“Sant Boi és la meva adolescència, època crucial per a mi”

Com vas decidir-te per explicar històries a través de la literatura?

“Em vaig criar en un ambient oral, amb històries que escoltava de coses que m'explicaven. Escriure em va permetre posar en paraules el meu món, tot el que m'oferia l'ambient que m'envoltava. Els meus relats han estat influïts per històries quotidianes que m'han acompanyat sempre. Són coses que formen part d'una cultura de classe obrera, amb la qual m'identifico, que m'ha portat fins on sóc ara. Vinc de la gent que no vam acabar el batxillerat, amb feines manuals i poc especialitzades, però amb una visió clara del que volia. Quasi tots els escriptors que m'agraden tenen raons de classe i l'alienació social com a referents. Tècnicament, vaig aprendre a escriure llegint molt.”

T'interessen les històries dures, de personatges extrems, amb personalitat i que mostren sense embuts el món hostil on viuen.

“Els meus personatges no encaixen socialment, de vegades ni tan sols troben dins de la seva "pandilla". M'interessa parlar-ne perquè em serveixen per explicar històries de gent i llocs on la violència forma part de la vida. No és que escrigui sobre violència, vull és explicar coses que passen en un entorn violent. Tampoc vull ser realista en un sentit estricte, crec que com a autor he de mostrar la realitat a través de la mirada dels meus personatges.”

Sant Boi està ben present a les teves novel·les, de manera més o menys explícita.

KIKO AMAT (Sant Boi, 1971) té 50 anys. Ha tingut molts oficis per guanyar-se la vida abans de fer allò que realment li agrada. *El dia que me vaya no se lo diré a nadie*, *Rompepistas*, *Antes del huracán* i *Revancha*, la seva darrera novel·la, en són exemples. Escriu amb la marca de la cultura obrera en què va créixer i que l'acompanya a la vida. Al canell esquerre porta tatuat el nom de la ciutat on va néixer.

➤ **“Les meves influències són percepcions d'un món en transició on estava tot per fer”**

➤ **“Potser la pandèmia ha fet recuperar a molta gent l'hàbit de la lectura”**

“De fet és la ciutat on trobo el material per escriure d'allò que m'interessa. Per a mi, la percepció que tinc del Sant Boi de la meva adolescència és la d'un espai on estava tot per fer. La sensació era la de viure en un món en creixement, en transició, en una societat amb moltes dificultats i una vida quotidiana difícil, tremendament masclista i violenta. Però, encara que recordo aquell temps com una època crucial que m'agrada molt explicar, defujo de la nostàlgia. Crec que és un sentiment paralitzant que no deixa tirar endavant. Sant Boi

em va donar uns elements culturals (rock'n'roll, còmic, pop, etc.) que m'acompanyen i això es reflecteix a les meves novel·les.”

A *Revancha*, "Cesar" és un exjugador de rugbi que venja víctimes de situacions terribles i "Amador" és membre d'un grup ultra del "Barça". Què és primer, els personatges o la història?

“Una novel·la ha de parlar amb personatges i acció, no sobre personatges i acció, no pot estar feta d'emocions intenses o reflexió psicològica: la trama ha d'estar ancorada en allò concret. L'escriptura de narrativa no va d'explicar, sino de mostrar. El significat ha d'estar dins de la història, no li pots inocular artificialment. Un cop els personatges de *Revancha* es movien, va sortir la venjança. Però aquest no és el tema principal: és la trama.”

En aquest temps de pandèmia, el món cultural, en general, no viu el seu millor moment.

“Sí, ha estat un any difícil per a molts sectors culturals, però per a la literatura no ha estat catastròfic com per al teatre i el cinema. Potser el confinament ha ajudat a recuperar l'hàbit de la lectura. Tandebó és quedi, però no tinc respostes sobre què passarà quan tot això hagi passat.”